

Παντοπολλή κακογλωσσιά, παντοπολλή μουμεροδρα, και δεξιά κι' αριστερά τὰ βλέπουν ὄλοι σκοδρα.
 Ἄλλ' ὁμως τώρα δάνειον σπουδαῖον θὰ γενῆ,
 και πάλιν ἀξιόπιστον τὸ κράτος θὰ φανῆ.

Ὁ κύριος Χαρίλαος τεντόνει τὰ ρουθούνια
 κι' ἀρχίζει νὰ μυρίζεται τριγύρω μιλιούνια,
 τὴν πιστιν μας τὴν ἀπιστον ἐκ νέου θὰ τιμῆση,
 τὸ ληκασμένο μάτι μας μὲ λίρα θὰ γεμίση,
 και τότε κουδονίζοντας τῆς τσάπιας θὰ σαλπίσωμε:
 «στὸ πείσμα σας, παληόφραγκοι, δὲν θὰ χρεωκοπή-
 [σωμε].»

Μὲ τὸ τσουβάλι μερικοὶ τοῦ ρίχουν τῆς στερλίνας
 κι' ἐκείνος τῆς περιφρονεῖ σὰν νάναι καθαλίνας,
 γιὰ τὸ τοκομερίδιον κουκουτὰ δὲν τὸν μέλει
 και μιλιούνια ἐνδεκα τοῦ δίνουν και δὲν θέλει,
 πάρε τοῦ λέν και δώδεκα κι' αὐτὸς γυρεθεῖ δέκα,
 Μυλλόρδε, καταδέξου τα, μὴν κάνεις τὸν γχιουλέκα.

Μυλλόρδε, σ' ἐξορκίζομεν σ'τὴν δόξαν τῶσαν βράχων
 κι' σ' ἀγιασμένα κόκκαλα τῶν Μαραθωνομάχων
 χωρὶς πολλὰ τσακίσματα τὰ δώδεκα νὰ πάρης,
 ἐκείνος δὲ τοὺς ἀπαντὰ «δὲν θὰ σὰς γίν' ἡ χάρις.»

Πάρτα, τοῦ λέν οἱ δανεισταί, γιὰ νὰ μὰς ἐλαφρώσῃς,
 κι' ἂν θέλεις περισσότερα θὰ μὰς ὑποχρεώσῃς.»

Ὁ δὲ Μυλλόρδος ἀπαντᾷ μὲ τόνο σοβαρό:
 «θέλεις δὲν θέλεις στατικὰ πρέπει νὰ πιχῆ νερό...
 εἶσθ' εὐγενεῖς κι' εὐχαριστῶ, ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάνω;
 τὰ δέκα φθάνουν μοναχὰ και μὲ τὸ παραπάνω.»

Ἄλλ' ἴσως σ'τὸν Χαρίλαον ὁ Βασιλεὺς εἶπῃ:
 «νὰ τὰ δεχθῆς, παρακαλῶ, γιὰτ' εἶναι κι' ἐντροπὴ
 τώρα ποὺ γάμους ἀργυροῦς θὰ κελαδῆσ' ἡ λύρα
 σ'τὴν ἐξαψιν τῶν τελετῶν νὰ λείψῃ κι' ἡ μπακίρα,
 κι' ἂν δώδεκα και πρὸ πολλὰ δὲν πάρης ἀπ' ἐκείνους
 οὐδ' ἀργυροῦς θὰ ψάλωμεν, ἀλλ' οὔτε και χαλίλους.»

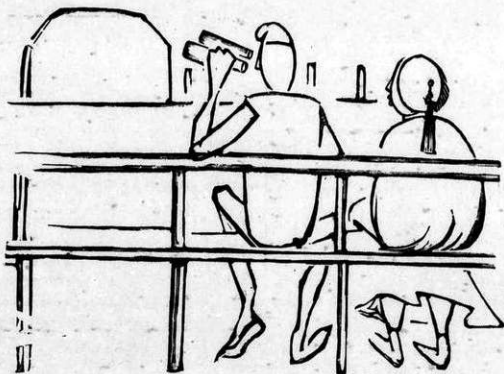
Κι' ὄλοι ὡς τώρα ἐλεγαν πεντάρτα πῶς δὲν βρίακι
 και γιὰ τοκομερίδια πῶς θὰ ξανάβγουν δίσκοι,
 κι' ὅταν ὁ Γ'κωνῆς ἐκλαίγει τὸν πόνο του τὸ βράδυ
 κι' ἐγὼ μοναχὸς κι' ἐρημος σ'τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι
 μ' ἕνα σκοπὸ μουφλούζικο και ντέρτι φουκαρὰ
 γιὰ τὸν Τρικούπη ἐψάλα πολλὸ λυπητέρτα:
 «κάνουν ν' ἀντίσουν τὰ κλαριά κι' ὁ πάγος δὲν τ' ἀφίνει,
 κάνει κι' αὐτὸς νὰ δανεισθῆ, κανένας δὲν τοῦ δίνει.»

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Πηγαίνεις εἰς τὸ θέατρο;
 Φ. Καμμιά φορὰ πηγαίνω.
 Π. Γιὰ πὶς μου εἶδες, Φασουλῆ, και τὸν Παραδαρμένο;
 Φ. Ὅλ' οἱ μεῖναι κριτικεῖ τὶ τοῦψαλα και ἐκείνου
 κι' ἐξίστασαν τὰ φῶτὰ τῶν σ'τῆ ράχη τοῦ Ἄννιου,
 ἠπότερ δὲ κι' ἐξίστατο καθεὶς τῶν μετὰ ἐρικῆς
 πῶς τίτοιος ἀνθρώπος μουρὸς περὶξ Εἰρηνοδικῆς,
 σχολίαν δ' ἐπλημμέριε τὸ θέατρον πληθώρα,
 ἠπότεν δὲ κι' ἡ προσφιλεῖς κυρία Θεοδώρα,
 τοῦ Ζαχαρία σύζυγος, νοικικυρὰ φεσοῦ,
 γαλιάνορα πρώτης τάξεως και δεισιπαινα γλωσοῦ,
 ἐβγῆκε μὲ τὸν ἀνδρα της νὰ παιξῆ κλωτσοκαουεῖ
 κι' ἀπάνω εἰς τὴ φούριε της τὸν φῶναξε μαγκουση.
 Ἔ! τότε πλῆον ἔγινε μεγάλη φασαρία
 κι' ἀμείως ἀνατρίγμισε καθ' εὐγενῆς κυρία,
 κι' ἀκούε ἐκεῖ, ἐφῶναξε, ἀπὸ γυναικάς στόμα
 μιαῖ τίτοια λέξις ν' ἀκουσθῆ και νάβγῃ τίτοια βράβα;
 και ποῖά μ'πορετὴ τὴν σήμερον νὰ πῆ μιαῖ τίτοια λέξη,
 ποῦ κι' ἡ φασουδαῖς ἔγιναν μὴ στάξῃ και μὴ βρέιξῃ;
 Ἄς μάρθῃ δὲ κι' ὁ Ἄννιος κι' οἱ ἄλλοι φιλόλογοι
 πῶς ἀχυρα και τὸ κοινὸν κι' ἡ κριτικὴ δὲν τρώγει,

κι' ἂν ἄλλοτε ἠνείγετο νὰ γράφης ὅπως ὅπως
 μὰ σήμερα ἐγύρτασε μὲ γράμματα ὁ τόπος,
 και δέξοσαι ψυχρὸ λουτρό και κρῖο σεβητισαλί.
 Ἄπὸ τὸν Ἑλληνα Σαρσί, τὸν Τίλην τὸν Πετοσλίη.
 Κι' εἶπα κι' ἐγὼ σ'τὸν Ἄννιου: «μὴ τόσο γλοσκοκῆς...
 αὐτὸν τὸν Ζαχαρία σου Ἐφρίτη δὲν τὸν κάνεις,
 γιὰ νὰ γλυτώσωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν κριτικὴν
 κι' ἀπὸ κερφῶν δικαστῶν ἀγγρῶν μουσικῆν;
 Εἰρηνοδικῆς, Ἄννιου, δὲν πρέπει ν' ἀπομείνη...
 ὅσο τὸν πᾶς ψηλότερα μωρῶτερος θὰ γίνῃ,
 και τότε πᾶς οἱ βεβαῖω πῶς πρὸ πολὺ θ' ἀρίση...
 μὰ πὶς και σ'τὴν γυναικά του νὰ μὴ φορῇ τὸ ρεῖο
 κι' οὔτε ποτὲ τὸν ἀνδρα της μαγκουφῆ νὰ τὸν βρέιξῃ
 γιὰτὶ καθένας ντιτογακὶ περαῖζεται κι' ἀφρίξει.
 Μὴν ἐπιμείνης, ἄκουσε τί λένε κι' ἡ γαλιάνορα...
 τὸ πνεῦμά σου κι' ἡ χάρις σου δὲν εἶναι γιὰ τῆς μάνδρας,
 ὁ δὲ Παραδαρμένος σου, ὁ δόλιος Ζαχαρίας,
 ὅπου ληπτοῦς ἐρέθισε κυριὸς και κυρίας,
 ἂν και δὲν κερφτῆ ἀρετὰς μεγάλας κι' ἀπορρήτους,
 θὰ σκάζῃ ντιτογακὶ σαχλους και κριτικῶς ἀκρίτους.
 Ἄτὰ σχετὸν ἐλάθησα μὲ ὑφὸς ἐξημῖνον
 σ'τὸν προκαλίσαντα κρωγμούς κριτῶν παραδαρμένων,

ἐν βίῃς δὲ τὸ γούστο σου καὶ σὺ νὰ μὴ χαλάσῃς
 φασκίλωσε τῆς κριτικαῖς καὶ οὖρε νὰ γελᾷσῃς.
 Π. Μὰ πῆς μου πῆγες, Φασουλῆ, 'στὴν Χάϊδω τοῦ μπαρ-
 Φ. Ἀκούς ἐκεῖ, βρῆ Περικλῆ... Θεὶ μου τί ἀσκήρι!... [μπέρη;
 ἐρίμωτο εἰ θεαταὶ 'στοὺς τοίχους σὰν σταφύλια
 καὶ μπᾶμ καὶ μπουίμ ἢ κουμπουραῖς καὶ δὲς του καρπορύλλια,
 ἐκεῖ δὲ παρευρίσκοντο τῶν κριτικῶν εἰ πρώτοι
 κ' ὁ κόσμος κἀθε κουμπουρά τὴν κατεχειροκρότει.
 Ἦτο κ' ὁ σκύλος μου ὁ Γκιούλ μαζὶ μὲ δὴσ σκυλιὰ
 κ' ἐγάδιε σὰν ἄκουε νὰ πέρητ πιστολιὰ,
 μὰ μόλις ᾤρε μωροῦδὰ πὺς φῆνον κοκερέτσι
 τὴν κολοβή του τὴν οὐρὰ τὴν 'πῆγαι' ἔτσι κ' ἔτσι,
 κ' ἔξεργλάφετο κ' αὐτὸς μὲ τέλλα δὴσ ἀντάμα
 κ' εἰ τούτου ἐκατάλαβα πὺς ἄρεσε τὸ δῶμα.
 Σὺ λέγω δὲ, βρῆ Περικλῆ, πὺς πρέπει μόνος τώρα
 νὰ μάθῃς νὰ κουρεύεσαι, γιὰτὶ κατὰ τὴν φόρα
 πὺς ᾤραν εἰ μπαρμπιρῆδες 'στὸ στάδιον τῆς Μούσης
 μπαρμπιρικο δὲν θ' ἀπάντᾳς ἐντὸς τῆς πρωτεύουσῃς,
 θὰ εἶναι τὸ Εἰδύλλιον ἢ μόνον τῶν δουλειὰ
 καὶ τὰ μαλλιὰ μας-θὰ γενουθ' Ἀδουσαλῶμ μαλλιὰ.
 Καθε μπαρμπιρῆς ποιητῆς θὰ χάσῃ μὲ τοὺς τοίχους,
 οἷα μὲ τὰ ψαλλιδία των θὰ ψαλλιδίζουν στίχους,
 καὶ δὲς του Κομειδύλλια καὶ δῶματ καὶ μέλος,
 καὶ τῶρα πὺς κορόνεται μὲ γένεια κ' ὁ Σαμτῆλος,
 καθένος τὸ Σουάρι του 'στὸ κράτος θὰ χάριση
 κ' οὔτε κανεὶς θὰ βρίζεται γιὰ νὰ τοῦ τὰ Σουρίση.

Ἐρίτος ἂν μὰς ἔσκιαζε τὸ φᾶσμα τῆς ἐνδείας
 ἀλλ' εἴχμυ. βρῆ Περικλῆ, ἀφθόνους ἐσοδείας
 ἀπὸ Ρωμῶν Εἰδύλλια καὶ νέους κριτικούς
 καὶ μεταμορφώκαας καθόρνους τραγικούς.
 Κάτω κ' ὁ Γκαῖτε ὁ μωρὸς κ' ὁ παλαθὸς Σαῖξπῆρος...
 ἕνας κουρεύς βαπτίζεται σκηνῆς μελλούσης ἡρώς...
 Ὁθῆλλος, Χάμλετ, Μάικελ, Ἀνθ... μαρούλια, κολοβῆ...
 μὰς ἐπαρραφερῶθησαν ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλήθεια.
 Ἄν ἔξῃς σήμερον εἶδω, Σαῖξπῆρος δυστυχῆ,
 τὰ μαζιλάρια θάπερταν ἀπάνω σου βροχῆ,
 καὶ χερτοσιὰ δὲν θάπνικας καὶ θάκανε κουρέλι
 τὸ καθε σαχλοδᾶμα σου ἢ κριτικῆ τοῦ Τέλη.
 Τὸν ποιητὴν τοῦ δράματος μὲ τὸ κερὶ γυρεύεμα
 κ' ἐκεῖ πὺς τὸ κεφαλί μας καμμὰ φορὰ κουρεύεμα
 Αἰσχύλος ὑπεκρόττετο καὶ Σοφοκλῆς ἀρχαῖος
 ὡς πὺς τὸν ἀνεκαλύψαν εἰ κριτικὸι τυχαῖος.
 Μ' αὐτὴν τὴν ἀνακαλύψην δὲν ζῆρες πὺς χαρήκαμε...
 ἰδρώσαμε γιὰ ποιητῆ, μὰ τέλος τὸν εὐρήκαμε.
 Τελείωσαν τὰ ψέμματα καὶ σὰν τὸ 'πῆ ὁ Τέλης
 ἂν δὲν βαρῆσαι σφοδρῆ καὶ λίγε δ, τι θῆλασε.
 Τόση χαρὰ δὲν ἔθῆλε ποτὶ νὰ μὰς ζεπάρη
 κ' ἂν τὸ κουτόν 'βρίσκαμε τοῦ φοβεροῦ Γεννάρη,
 κ' ἐγὼ μὲ δλους ἔτραξα κατόπιον τοῦ μπαρμπιρῆ
 καὶ τὸν ἔζητοκραύασα μ' ἕνα κερὶ 'στὸ χέρι,
 κ' ἰδύθητὰ τὰ ἰγκώμια κ' ἰμοῦ τοῦ Μουσαλάτρου
 κ' ἔξησφαλισθη οὕτω πὺς τὸ μέλλον τοῦ Θεάτρου.

Ἐν τούτοις ὁμοι, Περικλῆ, αὐτὸς ὁ Μελισσιώτης ἀθλητὴς μου φάνεται καὶ πῦρος πατριώτης, ἀν' ὃν ψευδῆ καποτε ἡ κοπιτῆρ τοῦ γῶδσσα ἀλλ' εἶναι ἄνθρωπος σωτῆς καὶ τῆς τετρακόσιας, κ' ἔριπρε ἀντιράμακα, τιμῶντα τὴν πατρίδα, γιὰ τὴν φιλίαρχ ὀχλαθῆ καὶ γιὰ τὴν πιτυρίδα, συνθεῖται στίχους, εὐκόλα ἐκεῖ ποὺ σὲ κορυβαί καὶ τραγοῦδαί γλυκυτάτα καὶ σ' ὅτ' ἐριπὸν χορεύει, καὶ σὰν λεβεντὴς λιγερῆς, σὰν ἔξις παλλῆκῆρι εἰς τῆς ραγυῦλις στρόνταται καὶ παῖξι τὸ γυρογάρρι, πιστεῖω δὲ καὶ μόνος μου καὶ μ' ἄλλους τοὺς ἴδικους τοῦ πῶς εἶναι κριτικότερος ἀπὸ τοὺς κριτικούς του.

Ἄς δώσῃ δὲ τὸ φάρμακον, ποῦ ἐρημίσθη τὸσον καὶ τῆς πιτυρίσσεως κατακινῆ τὸν νότον, ἴσους κριτικούς ποῦ ἴαξις ἢ Χάδωα τὰ μαζλά των καὶ πιτυρίδα μοναχὰ γεννοῦν τὰ καύκαλα των.

Π. Κ1 ἰγὼ σκοπιῶν, Φασουλή, νὰ κόψω καὶ νὰ ράψω κ' ἐν ἔθνικόν Εἰδύλλιον αὐθημερὸν νὰ γράψω. Θὰ βάλω μέσα τοῦ βουνοῦ βαρβάτα παλλῆκῆρι, τὸν Τσιγαρίδα, τὸν Γουλή, φλογίους καὶ γυρογάρρι, θὰ βάλω κλιρτικούς χορούς, σπληνάντερ, βερούους, μὴ στρουίκα, δὸδ μαντροσκούλα, δὸδ τράγου, τρεῖς γαιδούρας, ποῦ δὲ μου ἴπῃ, βρε Φασουλή, κ' εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαις...

κ' ἴσα τραγοῦδα ἔβρισκονται μὲς σ' τῆς Ἀνθολογίας θὰ τὰ σκαρώσω ἔξωρα μὲ τραγῳδία πρώτης, ὅπου νὰ δαιμονίζεται ἡ κάθε πατριώτης, καὶ νὰ θαυμάζωιν ἐκθαμβετῶν κριτικῶν τὰ πληθῆ τὰ σμῆρα, τὰ σπληνάντερ, τὰ πᾶτριά μας ἴπῃ. Τί νὰ σοῦ πῶ... τὸ Θιάτρον πρὸς ἔργον μὲς καλεῖ καὶ τίποτε παράξενον, καυμῆνε Φασουλή, κ' ὁ πολυγράφος Φιντικλῆς, γνωστός εἰς τὴν ὕψηλον, τὴν γραμματολογία του νὰ κάμῃ Κομπούλλιον, ἀλλ' ἴσως γράψ' Εἰδύλλια καὶ ὁ Μητροπολίτης, ποῦ νὰ τ' ἀκούς, βρε Φασουλή, καὶ συσσωμας νὰ φρίττῃ, καὶ μὴ σὸρὸ τῆς κριτικαῖς θὰ βράζῃ ὁ Γεωσάλης... Φ. Σέρεις, μαρὶ, τί ἔλεγε γιὰ μὲς ὁ Περικλῆς; πῶς δ, τί θέλει ὁ Ρωμῆος ἐκεῖνον καὶ τὸ κάνει, εἰς ὅλα πρῶτος γενεταί, εἰς ὅλα πρῶτος θῆναι.

Κ1 ἰγὼ νομίζω πῶς ἀρκεῖ μοναχὰ νὰ τὸ θέλῃς καὶ γίνεσαι μονημερὶς σοφός Ἀριστοτέλης... τὸ θέλω... ἔτελειώσω... κομμένο τὸ γέλιον... γεροτονομαίαν πάνσοφος κ' δ, τί κ' ἐν πῶ μου στέκει.

Κ1 ἂν εἶσαι μπόγιος τῶν σκυλιῶν καὶ σκουπίδας τοῦ κάρου πετὰς ἴψηλῃ γιὰ μὴ στιγμὴν καὶ πτέρυγας Ἰκάρου, καὶ πάλι μὲς σ' τὸ κἄρο σου κατακυλιῶναι εὐθὺς σὰν ὑψηλῆς ἀέτος κεραυνοβοληθῆς.

Φάνει ὁ μέγας Σαββᾶδ σ' ἴμας τοὺς φαμπαρόνους νὰ μὲς χαρίζῃ ἱμνεῖται καὶ νὰ μὲς δίνῃ χρόνους, κ' εἰς τοῦτο τὸ κληνητόν τῆς κληρονομίας Βασιλείων. Θὰ ἴπῃ καὶ Πέρση λουστρατζῆ νὰ ξερομυρῆ Εἰδύλλιον. Εἰς τῶν Μουσῶν τὰ νῦματα Ἑλλήνων παιδῶν ἴπῃ...

ἰδῶ σὰν ταῦρος, Περικλῆ, καθὲς ἐιστραηλαίται, κ' ἡ ἑκάλος ρητορικὴ κ' ἡ τείχη τῆς ἀμάκας, ποῦ δέχγεται μεγαλοφρονεῖ καὶ τοὺς μεγαλοθλάκας, κ' ὄλ' αἰ-τοιαῖται ἀρεταὶ τῶν νῶν ἀπογῶνων δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἕνας σίστερος μόνον. Ἐδῶ δ' ἴσους ἀρθροῦν τῆς φύσεως τὰ ὄωρα, χριτωμένον ἄνθρωποι κ' Ἑπαγγιλίας χώρα.

ὁμορφος κόσμος ἠθικός ἀγγελικὰ πλάσμιος, ὡς ἔλεγε κ' ὁ Σολωμός, ὁ τὸσον ἱμνευσμένος. Καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, καυμῆνε Περικλῆτο, ποῦ σ' ἔριξε εἰς τὸν Ρωμῆον τὸ ζηλυτὸ μπουκίτο, κ' ἔτσι ἔμπαρσι ἱλαθῆρα ἴσων νοῦ σὺ σὰν τὸ βᾶνος δ' ὄλα ν' ἀποραινίσαι καὶ σὺ ὁ μπιγλιβάνης.

Π. Ἀλήθεια, πᾶσι κ' ὁ Ρενὰν, ἀνήρ ὀνομαστός, καὶ τὸν Τσιγαρίδας ἴπῃνας, ληρτῆς ἐξακουστός, Φ. Δὲν κλαῖω τὸσον τὸν Ρενὰν ὅσο τὸν Τσιγαρίδα, γιὰτι αὐτὸς ὁ θάνατος κοστίζει σ' τὴν πατρίδα.

Ἄν ὁ Ρενὰν εἴλιγο φιλόσοφος σκαρτάδος, ἀλλ' ὁ ληρτῆς τὸ καύχημα ὑπῆρξε τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἴσους βωμόσ της ἴσφαξ σακὰτὰ ἐξιλαστήρια κ' ἰδρύσῃς τὴν πίστιν της εἰς τὰ Χρηματιστήρια, τῶν δὲ Ρωμῆον τὸ Θιάτρον ἀθάνατον θὰ μείνῃ ἐν Ἑθνικόν Εἰδύλλιον κ' ὁ Τσιγαρίδας γίνῃ.

Ἐσοι μοναχ' ἀνδρίζεται ἡ τῶν Ρωμῆον ἀνδρεία κ' ἡ πίστις των κρατύνεται κ' ἡ νία κλειστήρια, καθὼς τὸν ἔλεγε ποτὶ ὁ Χρῆστος ὁ Ἀράτης...

Π. Ἐσοῖ ἰδῶ σταμάτης γιὰτι παρετεράπῃς.

Φ. Ἀρῶ τὸ θέλει, Περικλῆ, τὴν ραχὴ μου σοῦ στρώνω...

Π. Κ1 ἰγὼ μὲ τὴν σκοτώστρα μου γερὰ σὲ μαγαλαρόνον.

Ἐκεί ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Βλαθαῆν τοῦ γνωστοῦ, ποῦ ἄνω κάτω τρίχει καὶ σ' τὴν Κωνσταντινούπολιν καθηγησιαν ἔχει, σπουδαιοτάτη Κιθῶσις Νοελληνικῆ, γλαφυρωτάτη, σύντομος καὶ περιεκτικῆ. Αὐτὸ δὲ τὸ πολῦτον καὶ τρίτομον βιβλίον ἐκιδέται κομψότατα πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων. Ἐκεῖ τεμάχια πείζων κ' ἐνὸς καὶ ἄλλου Βάρδου... ἐκιδότης τὸ Κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Γεράροδ, ὀνομαστοῦν καὶ πλῆστον ἐν Κωνσταντινουπόλει... εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Μαχμουδῆ, ποῦ τὴν γνωρίζουν ὄλοι.

Χαμουδοπούλου τοῦ Μητᾶ λαμπρὰ Γεωγραφία, πολιτικὴ καὶ φυσικὴ καὶ στοιχειώδης ἄμα, καὶ τὴση γεωγραφικῆ ἱθαλίεται σοφία, ποῦ γεωγράφος γίνεσαι καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Εἰς ὅλα λεπτομέρεια μ' ἐμβρίθειαν καὶ κρίσιν διὰ Σχολείων διδάχῃν καὶ Γυμνασίων χρῆσιν, πάσης Σχολῆς Δημοτικῆς καὶ Παρθενωγείου... ἐκιδότης ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Παπακωργίου.

Ἐρημηρὶς σατυρικῆ ἐντὸς μικροῦ ἐκιδέται, τὸ φοβερὸν ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ, ποῦ κανεῖν δὲν ρειδεται. Ἀπὸ πολλὰ θὰ γράφεται καὶ δυνατὰ κοινῶτα κ' ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν θ' ἀνάβῃ τὰ κανόλια, κ' ὁ μὴ γραφεῖς συνδρομητῆς σ' τὸ σπουχτερόν ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ σ' τὴν μάννα ποῦ τὸν γίννεσι δὲν ἄδερῃ καταφῶντα.

Λόγοι Χριστιανικοῦ τοῦ Μιχαῆλ Γαλανοῦ, ἀρετὰ σημαντικοῦ μ' αἰσθημα, καρδιά καὶ νοῦ.

Ὁ Ρωμῆος γνωστόν σὲ κάνω — πῶς σ' ὅτ' σπῆρι μου ἀνέβῃ,
σ' τὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ἑνοδοχὸν Εἰδῶ, — δὲρ σ' τὸ λάει τρεῖς σ' τὸ ἔδῃ,

μὲ Σκαῖτον μὲ μὴ μάρθα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὴ χῆρα εἶχες ἄδερ, — ποῦτεν ἔλλετε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσαεῖσιον κοινοῦτος πολὺς.